

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.862 van 9 maart 2000
in de zaak A. 85.969/VII-19.112.**

In zake : ,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. BERTEN,
kantoor houdende te ANS,
rue Walthère Jamar 105

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat , van Somalische nationaliteit, op 27 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de aangestelde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster op 5 juli 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT die, loco Advocaat J. BERTEN verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Mevrouw , van Somalische nationaliteit, komt in België aan op 6 november 1998 en verklaart zich op 10 november 1998 vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.2. Op 23 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 2).

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999

tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 maart 1999 tot weigering van verblijf, luidt (adm. doss., stuk 3) :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 12 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Isabelle DEFLOOR.

Betrokkene verklaarde te behoren tot de Bide-clan en afkomstig te zijn uit Mogadishu. In februari 1991 werden zij en haar gezin in hun eigen huis door hun buurman en zijn twee zonen gegijzeld. Deze buurman, M. B., behoorde tot (de) Abgal-militie. De gegijzelde vrouwen, waaronder betrokkenes dochtertje, werden verkracht en soms doorverkocht. In 1993 konden haar moeder en haar kinderen A. en M., met de steun van een buurvrouw ontsnappen. Toen in 1994, vóór hun vlucht, A. M. B., de zoon van de gijzelnemer, betrokkenes zus F. wou verkrachten, werd hij verwond door de andere bewakers, die onder invloed waren van drugs. Later in 1994 gingen ook haar zus F. en haar zoon M. weg uit hun huis, met behulp van de buurvrouw. Eind 1994 werd betrokkenes huis aangevallen door een andere militie. Haar bewakers werden verslagen en daarom werd ze door H. M. B., de andere zoon van de gijzelnemer, overgebracht naar een ander huis in Karaan (Mogadishu). Twee of drie maanden later overleed A. aan zijn verwondingen. In Karaan moest betrokkene onder dwang koken en thee maken. Toen ze op een nacht eind 1997, thee moest maken, werd ze door haar gijzelnemer geslagen met een geweer. Daarop gooide ze hem het hete water in het gezicht en kon ze ontsnappen. Ze verbleef nadien bij enkele vrouwen, maar omdat er nog steeds aanvallen waren in Mogadishu, vertrok ze op 20 oktober 1998 met een vrachtwagen naar Addis Abel(b)a (Ethiopië). Op 6 november 1998 reisde ze van daaruit via Rome naar België, waar ze op 8 december 1998 asiel aanvroeg.

Betrokkenes relaas is ongeloofwaardig omdat tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo blijkt uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 8 december 1998) dat hun vriend en buurman M. B., na de moord op haar vader, hen in bescherming nam tot 1992.

Aan het einde van dit jaar veranderde het karakter van deze bescherming en verkrachte hij betrokkene, haar moeder en haar dochter. Haar zonen werden geslagen. Na het vertrek van eerst haar moeder en twee van haar kinderen en dan van haar zus en haar zoon, maakte ze enkel melding van een opsluiting van 1995 tot mei 1997 in een huis in Karaan. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde ze daarentegen uitdrukkelijk

dat ze van februari 1991 tot eind 1997 gegijzeld werd door haar buurman, zijn twee zonen en andere militieleden, eerst in haar eigen huis en van eind 1994 in een huis in Karaan. Voorts beweerde ze op de Dienst Vreemdelingenzaken dat A. eind 1994 gewond werd toen een clangenoot op hem schoot omdat A. betrokkene zus wou verkrachten. Daarop werden haar zus en haar zoon door vrienden naar Djibouti gezonden. Omdat de gewonde A. hem niet meer vond, werd betrokkene in 1995 opgesloten in Karaan. Vijf maanden later overleed A. aan zijn verwondingen. Tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde ze daarentegen dat A. door gedrogeerde medebewakers werd verwond toen hij haar zus wou verkrachten, zonder te weten op welke manier A. gewond werd. Later gingen haar zus en haar zoon naar Djibouti en toen een andere militie haar huis aanviel en de bewakers had verslagen, werd betrokkene naar een huis in Karaan gebracht. A. overleed twee of drie maanden na haar transfer naar Karaan.

Verder verklaarde ze op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze in 1997 kon ontsnappen nadat H. haar een messteek had toegebracht. Op het Commissariaat-generaal maakte ze echter geen melding van een messteek maar van een slag met een geweer. Bovendien verklaarde ze op de Dienst Vreemdelingenzaken niets over aanvallen van de militie van H. of van een andere militie, na haar ontsnapping.

Daarenboven blijkt uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene op 30 oktober 1998 in Addis Abeba aankwam en er op 7 november 1998 vertrok. Op het Commissariaat-generaal verklaarde ze echter dat ze op 1 november 1998 in Addis Abeba aankwam om op 6 november 1998 verder te reizen naar Rome. Hoe dan ook is ze niet in het bezit van een reisdocument, zodat het onmogelijk is haar reisweg te controleren.

De door betrokkene voorgelegde fotokopie van het vreemdelingendocument (nr., afgegeven te 's Gravenhage op 19 oktober 1998) op naam van haar zoon M. A. M., alsook het reisdocument (nr., afgegeven te 's Gravenhage op 9 september 1998) op dezelfde naam, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Tenslotte bevat betrokkene's verzoekschrift tot instelling van een directe beslissing geen enkel(e) ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de

Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekster een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van

de bestuurshandelingen, doordat de motivering van de bestreden beslissing niet precies, adekwaat en pertinent is;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is omdat tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid ervan ondermijnen; dat in de bestreden beslissing vervolgens wordt ingegaan op de verschillende tegenstrijdigheden, waaruit wordt besloten "dat de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is";

Overwegende dat de motiveringsplicht op het eerste gezicht werd geschonden omdat niet werd onderzocht of de aanvraag van verzoekster klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat zij geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat het niet volstaat om in de bestreden beslissing enkel de verschillende tegenstrijdigheden op te nemen te bespreken en te ontleden om de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te bevestigen, wanneer de kandidaat vluchteling een op het eerste gezicht samenhangend, precies en niet onwaarschijnlijk verhaal heeft aangebracht; dat op het eerste gezicht de aangehaalde tegenstrijdigheden waarover verzoekster werd verhoord niet zo essentieel lijken te zijn dat zij zouden leiden tot de conclusie dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is; dat in die mate het tweede middel van verzoekster ernstig is;

3.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoekster op goede gronden betoogt dat een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst haar leven, veiligheid en gezondheid in gevaar brengt, gelet

op de chaotische inlandse situatie van Somalië op dit ogenblik;

4. Overwegende dat is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de aangestelde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster op 5 juli 1999 ter kennis gebracht.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.